

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 12610

гр. София, 22.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИЛИНА ЛЮБ. ГАЧЕВА

като разглежда докладваното от ИЛИНА ЛЮБ. ГАЧЕВА Гражданско дело № 20221110134480 по описа за 2022 година

Производството е по чл.248 ГПК.

В подадената от ищеца Б. С. А., ЕГН *****, с адрес /населено място/ съдебен адрес /населено място/, чрез пълномощника адв. Ю. Г. , въззивна жалба срещу постановеното по делото Решение №16382/11.10.2023г., по гр.д.№34480/2022г., по описа на 140 състав, в която е обективизирано искане за изменение на постановеното решение, в частта на последното относно разноските., като въззивният жалбоподател твърди, че неправилно съдът му е възложил в тежест разноските, като е приел, че са налице предпоставките на чл.78, ал.2 ГПК.

Препис е редовно връчен на насрещната страна, която е предоставения ѝ от съда, едноседмичен срок за отговор, не е подала такъв.

По така обективизираното от ищеца по делото, в подадената от същия въззивна жалба срещу първоинстанционното решение, искане с правно основание чл.248 ГПК, съдът намира следното:

Ответникът по първоначалния иск поддържа, че не е дал повод за завеждане на делото и е признал иска, поради което счита, че е налице хипотезата на чл.78, ал.2 от ГПК и моли разноските да бъдат възложени на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал. 2 ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. За да се възложат разноските върху ищеца, е необходимо, ответникът да не е дал повод за завеждане на делото и да признае иска така, както е предявен. Съдът намира, че в случая са налице установените в цитираната разпоредба предпоставки за възлагане на разноските на ищеца. Страната в процеса дължи разноски, доколкото с контролирано от нея необосновано от правна гледна точка поведение е станала причина насрещната страна да понесе имуществена вреда. В този смисъл, подобно на утвърденото в чл.51 ал.2 от ЗЗД правило, нормата на чл.78 ал.2 от ГПК освобождава ответника от отговорност за разноски, когато в процеса се установи, че са предизвикани от

ненужно инициирана съдебна процедура. Едва бездействието по повод на поискано и дължимо изпълнение обуславя защитим от правния ред интерес за кредитора да потърси защита в съдебно производство, и следователно да ангажира отговорността на ответника за наложените от това ѝ поведение разноски. В конкретния случай на заведен отрицателен установителен иск относно погасяването по давност на вземания, едва действителен спор между страните по материалното правоотношение – кредитор и длъжник, относно това дали едни вземания са погасени по давност, т.е. ако кредиторът освен че иска от длъжника и го кани извънсъдебно да плати едни вземания, твърди и, че те не са погасени по давност, а длъжникът отказва да плати именно защото счита, че те са погасени по давност, ще обуслови нуждата от защита чрез иск. С изтичане на погасителната давност възниква едно ново субективно право за длъжника да се позове на тази давност чрез възражение, което всъщност е субективно материално право, съдържанието на което е правомерно да откаже да изпълни на кредитора. Погасителната давност не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника правомерно да откаже изпълнение. В този смисъл изпращането на писма, фактури и изобщо покани за плащане на погасените по давност суми от кредитора, свидетелства единствено, че кредиторът поддържа, че има такова вземане към длъжника. За това обстоятелство обаче няма спор между страните по делото, тъй като ищецът не оспорва, че е бил потребител на топлинна енергия за посочения имот към процесния период, нито количеството и стойността на доставената топлинна енергия. Единственото възражение на ищеца е за изтекла погасителна давност. Право на кредитора е да кани длъжника да му плати и погасените по давност вземания, като на основание чл.118 от ЗЗД, ако длъжникът изпълни задължението си след изтичането на давността, той няма право да иска обратно платеното, макар и в момента на плащането да не е знаел, че давността е изтекла. Плащането на погасените по давност вземания е предоставено на преценката на длъжника и в случай, че длъжникът плати тези вземания, те са дължимо платени. Поради това съдът приема, че не са налице необосновани правни действия от страна на ответника, които да са дали повод за търсената от ищеца защита по исков ред. Право на кредитора е да търси доброволно изпълнение на погасените по давност задължения, доколкото е оставено на волята на длъжника дали ще ги изпълни. В посочения смисъл е и практиката на ВКС - определение № 95 от 22.02.2018 г. на ВКС, IV ГО, постановено по ч.гр.д. № 510/2018 г., определение № 66 от 12.02.2018 г. на ВКС, ГК, III отд., постановено по ч.гр.д. № 4770/2017 г., определение № 338 от 18.07.2018 г. на ВКС, IV ГО, постановено по ч.гр.д. № 209/2018 г. В конкретния случай не е налице и отказ на ответника да приеме на каса плащане на непогасените по давност по-нови задължения и волеизявление, с което да се търси плащане на старите, погасени по давност задължения. Отделно от изложеното следва да се отбележи, че в случая е било възможно и доброволно, извънсъдебно уреждане на отношенията, за което ответното дружество има регламентирана процедура, от която възможност ищецът не се е възползвал. Не са ангажирани от ищеца никакви доказателства да е отправил до ответното дружество възражението си за изтекла погасителна давност извънсъдебно, но въпреки това последното да е продължило да претендира погасените по давност вземания. Предвид изложените съображения съдът

намира, че в случая са налице и двете кумулативни предпоставки на чл. 78, ал. 2 от ГПК, а именно ответникът не е дал повод за завеждане на иска, както и е признал иска, поради което разноските следва да бъдат възложени на ищеца. Поради това и е присъдил на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева за защита по предявения първоначален иск.

Гореизложеното обосновава извод за неоснователност на молбата с правно основание чл.248 ГПК, за изменение на постановеното първоинстанционно съдебно решение, в частта на последното относно разноските, поради което същата следва да бъде оставена без уважение, по съображенията, посочени по-горе.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ подадената молба с правно основание чл.248 ГПК, от Б. С. А., ЕГН *****, с адрес /населено място/ съдебен адрес /населено място/, чрез пълномощника адв. Ю. Г., и обективирана във въззивна жалба с вх.№328734/16.11.2023г. срещу постановеното по делото Решение №16382/11.10.2023г., по гр.д.№34480/2022г., по описа на 140 състав, за изменение на последното в частта му относно разноските.

Определението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните, с частна жалба. Препис да се връчи на страните.

След изтичане на срока за обжалване, делото да се докладва за изпращането му пред въззивната инстанция, с оглед произнасяне по подадената въззивна жалба.

Съдия при Софийски районен съд: _____